

Tato disertační práce vychází z tvrzení, že studie románu nevyužila pojmenování jedinečných charakteristik románu ze strany myslitelů počátkem dvacátého století. Mým konkrétním úkolem u sestavovaného románu je v jistém smyslu pouhé určení příkladu typu studie, jenž považuji za nezbytný pro další porozumění jak románu, tak příběhu. Snahu naratologie ve dvacátém století chápu jako nutný projekt, který však svých cílů nakonec nedosáhl. Teorie románu se mezitím ve třicátých letech dvacátého století jevila být v lepší pozici pro dosažení užitečné kritiky, ale od té doby nezaznamenala žádný svůj vliv na oblast bádání, jenž mít měla. Disertační práce proto pojednává o různých filozofických pracích, zejména od autorů Gillesse Deleuzeho a Maurice Blanchota.

Jako sestavované romány jsou v práci podrobně rozebírány tři romány a přestože byly vybrány záměrně, nepředstavují žádný ucelený celek: dílo *Ulysses* (1922) od Jamese Joyce, které nazývám prvním sestavovaným románem ve smyslu této studie; *Gravity's Rainbow* (1973) od Thomasa Pynchona, přední postmoderní román a rovněž příklad extrémního sestavovaného románu; a *Prisoner's Dilemma* (1988) od Richarda Powerse, sestavovaný román ukazující opravdové možnosti románové formy. Účelem této studie není dospět k absolutním závěrům románů, na které se zaměřuje nebo žánru, jenž pravděpodobně definuje. Motivací studie je spíše pokus o ukázání cesty ke druhu kritiky, jež respektuje speciální kvality románové formy.